

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3To/10/2025
Identifikačné číslo spisu:	9513100066
Dátum vydania rozhodnutia:	27.08.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Petr Kaňa
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:9513100066.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kaňa a členov senátu JUDr. Jozefa Šutku a JUDr. Emila Dubňanského v trestnej veci obžalovaného E. S. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné, na verejnom zasadnutí konanom 27. augusta 2025 v Bratislave, o odvolaniach obžalovaného, prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a poškodených H. V., V. V. a K. V. -K. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu zo 16. mája 2025, sp. zn. PK-2T/14/2013, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania obžalovaného E. S. a prokurátora z a m i e t a j ú.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku sa odvolania poškodených H. V., V. V. a K. V. -K. z a m i e t a j ú.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd (ďalej tiež „súd I. stupňa“) rozsudkom zo 16. mája 2025, sp. zn. PK-2T/14/2013 (ďalej tiež „napadnutý rozsudok“) obžalovanému E. S., ktorý bol právoplatne uznaný za vinného rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 26. mája 2013, č. k. PK-2T/14/2013-13494 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2014, sp. zn. 2To 9/2014 zo spáchania zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona (v bode I) a obzvlášť závažného zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. c), ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. a) s poukázaním na § 140 písm. c) Trestného zákona vo viacčinnom súbehu s pokračovacím zločinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona (v bode II v skutkoch 6 a/, 6 b/, 6 c/), u l o ž i l podľa § 295 ods. 4 Trestného zákona v znení účinnom od 6. augusta 2024 (ďalej len „Trestný zákon“), s použitím § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 34 ods. 4, § 36 písm. j), § 38 ods. 2 Trestného zákona úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) rokov a 6 (šesť) mesiacov, so zaradením obžalovaného na výkon tohto trestu podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Súd I. stupňa súčasne obžalovanému uložil podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákon ochranný

dohľad na 2 (dva) roky.

* * *

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolania obžalovaný E. S., prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej tiež „prokurátor“) proti výrokom o treste a poškodení H. V., V. V. a K. V. -K. pre absenciu výroku o náhrade škody.

* * *

Prokurátor v písomnej odvolacej argumentácii k napadnutému rozsudku uviedol, že neuloženie trestu prepadnutia majetku, tak ako bol obžalovanému uložený pôvodným rozsudkom Špecializovaného trestného súdu pod sp. zn. PK-2T/14/2013 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 2To/9/2014 (teda v zmysle § 58 ods. 3 Trestného zákona účinnom od 1. septembra 2011) bolo opodstatnené, pretože vyplývalo priamo z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 27. septembra 2023, PL. ÚS 1/2021-164. Súčasne ale dodal, že zo skutkovej vety v bode I vyplýva, že hlavným cieľom zločineckej skupiny „J.“ bolo dosahovanie zisku prostredníctvom páchania trestnej činnosti často násilnej povahy, vyberanie výpalného, obchodovanie s drogami a iné. V zmysle uvedeného je názoru, že uloženie trestu prepadnutia majetku v zmysle § 58 ods. 1 Trestného zákona je plne odôvodnené, a to aj s odkazom na skutočnosť, že obžalovaný ako osoba stojaca na čele predmetnej zločineckej skupiny mala na jej zisky a ich prerozdeľovanie najväčší dosah a vplyv.

Obžalovaný pred založením vlastnej skupiny pôsobil v zločineckej skupine u tzv. R., kde vykonával funkciu ochrancu vodcu skupiny. Po založení vlastnej zločineckej skupiny „J.“, ktorej príjmy pochádzali z predaja drog a výberu výpalného, tieto zdroje u seba sústreďoval, kedy sa mu každý mesiac odovzdávalo 50% z výpalného a 30% z každej čiastky jednorazového zárobku. Z uvedeného vyplývalo, že príjmy obžalovaného dlhodobo (a to aj pred založením zločineckej skupiny „J.“) pochádzali zo zločineckej činnosti, v rámci ktorej mal v skupine vedúce postavenie.

Prokurátor je toho názoru, že aj napriek skutočnosti, že konkrétna výška zisku zločineckej skupiny preukázaná nebola v rámci konania pred súdom, možno k splneniu podmienok pre uloženie trestu prepadnutia majetku dôjsť nielen poukázaním na dlhodobé (cca 6 ročné) pôsobenie skupiny v oblasti výberu výpalného a predaja drog. K odôvodnenosti záveru o tom, že skupina dosahovala zisky vo vysokej miere (aj presahujúcej škodu veľkého rozsahu) možno dospieť aj zo samotného vybavenia, ktorým disponovala. Ako vyplynulo z dokazovania, skupina bola typická maskáčovým vybavením a značkovým vystrojením, telefónmi, ktoré boli pravidelne obmieňané, nožmi na zákazku, vozidlami značky Mercedes G s nepriestrelnou úpravou a taktiež disponovala veľkým množstvom strelných zbraní. Rovnako tak ako vyplynulo zo skutku v bode II, skupina „J.“ mala možnosť zaobstarania výbušnín vojenského pôvodu. Z dokazovania pred súdom I. stupňa taktiež vyplynulo, že skupina svojím členom poskytovala výcviky streľby či ochrany osôb.

Nepodmienečný trest odňatia slobody uložený v dolnej polovici trestnej sadzby je vzhľadom k okolnostiam, za ktorých došlo k spáchaniu skutkov obžalovaným, neprimerane nízky a za primeraný považuje trest v hornej polovici trestnej sadzby, teda nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 15 až 16 rokov.

Vo vzťahu k spôsobu spáchania činov, za ktoré bol obžalovaný odsúdený uviedol, že v bode, v ktorom bol odsúdený za spáchanie zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, bol obžalovaný najvyššie postaveným členom zločineckej skupiny, ktorej štruktúru sám založil, pričom predmetná skupina sa zaoberala páchaním závažnej, a to aj násilnej trestnej činnosti po dobu viac ako 5 rokov, na čo je nevyhnutné pri výmere trestu prihliadnuť.

K bodu II, skutkom 6 a), 6 b), 6 c), za ktoré bol obžalovaný uznaný za vinného pre obzvlášť závažný zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. c), ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. a) a iné, prokurátor poukázal na spôsob spáchania trestného činu, ktorý

nespáchal obžalovaný len izolovane ako člen nebezpečného zoskupenia, ale priamo ako jeho vedúci predstaviteľ, kedy využívajúc štruktúry zločineckej skupiny, ktorú viedol, zadal úlohu nižšie postaveným členom, aby si zaobstarali výbušniny a zabezpečili výbuch rodinného domu a podpálenie vozidla osobe, ktorá odmietla platiť za ich ochranu. Z uvedeného vyplýva, že práve obžalovaný bol pôvodca samotnej myšlienky, ktorá viedla následne aj k poškodeniu cudzích vecí. Súčasne bolo dokazovaním preukázané, že obžalovaný okrem pokynu na zabezpečenie poškodenia cudzích vecí (rodinného domu a vozidiel), súčasne inštruoval nižšie podriadených členov skupiny, aby uvedené útoky podnikli koordinovane a v rovnakom čase v úmysle upriamiť pozornosť na to, že uvedené útoky vykonala zločinecká skupina obžalovaného. Práve spôsob, akým obžalovaný pristupoval k páchaniu predmetnej trestnej činnosti, ktorým chcel upriamiť na svoju skupinu pozornosť, odôvodňuje uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody v hornej polovici sadzby.

Ohľadne doby, ktorá ubehla od spáchania trestného činu sa prokurátor domnieva, že samotný trest má okrem individuálnej prevencie plniť aj úlohu generálnej prevencie a trest v dolnej polovici trestnej sadzby u osoby, ktorá spoluzakladala a viedla zločineckú skupinu, k činnosti ktorej mimo vyberania výpalného a obchodovania s drogami patrilo aj (ako vyplynulo zo skutku v bode II) zastrašovanie oponentov pomocou zbraní a výbušnín vojenského pôvodu, sa nemôže z pohľadu generálnej prevencie hodnotiť ako opodstatnený.

So zaradením obžalovaného na výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia sa prokurátor stotožnil, so zreteľom na jeho doterajšie správanie vo výkone trestu a časť trestu, ktorú vykonal.

Navrhol preto najvyššiemu súdu zrušiť napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. e) Trestného poriadku a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátiť vec súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

* * *

Obžalovaný E. S. v písomnom zdôvodnení odvolania podaného prostredníctvom obhajcu v úvode namietal nedostatočnú preskúmateľnosť rozhodnutia poskytnutím dostatočného odôvodnenia, k čomu citoval relevantnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „ústavný súd“). V súlade s povinnosťou presvedčivého a vyčerpávajúceho odôvodnenia nebola súdom vysvetlená podstata referenčnej úvahy o voľbe druhu a výmery trestu, najmä so zameraním, pre aké konkrétne úvahy nedošlo ku stotožneniu sa s návrhom obhajoby požadujúcej uloženie trestu odňatia slobody v trvaní 13 rokov až 13 rokov a 6 mesiacov, ktorý trest zodpovedá kritériám primeranosti a proporcionality voľby druhu a výmery trestu v kontexte ostatných okolností vstupujúcich do úvahy o druhu a dĺžke trestu.

V ďalšej časti odvolacej argumentácie sa zaoberal otázkou tvorby spravodlivého trestu z hľadiska teórie práva, teórie trestania a práva na primeraný trest, opierajúc sa o uvádzané súdne rozhodnutia (napr. rozhodnutie najvyššieho súdu 4To/7/2023). Súd pri svojich úvahách o treste neprimerane prikladal váhu závažnosti konania páchatel'a na úkor iných okolností vstupujúcich do obsahu úvah o uložení výšky nepodmienečného trestu. Podľa neho bolo neprimeraným, pokiaľ okolnosť závažnosti konania, ktorá v dôsledku nepopierateľného faktu, že skutok sa dokončil v roku 2011 a v dôsledku plynutia času sa v súlade s teóriou práva a aplikačnou praxou z hľadiska závažnosti významne relativizoval vo svojich dôsledkoch, a bez ohľadu na jeho vtedajšiu vnímateľnosť verejnosťou pre účely súčasného vnímania štrukturálneho prvku závažnosti, nie je možné ho pre absenciu násilnej trestnej činnosti páchatel'a považovať za prejav zavrhnuteľného konania, ako by tomu bolo pri hrdelných trestných činoch. Namietal, že súd excesívne kvalifikoval útok páchatel'a a ťažiskovo a určujúco viazal jeho závažnosť na úkor iných okolností, vstupujúcich do úvah pre uloženie individualizovaného spravodlivého trestu.

Tiež zdôraznil, že jeho neospravedliteľným poškodením súdom bola skutočnosť, že jedným z určujúcich kritérií, ktoré súd pojal do svojich úvah v jeho neprospech podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona, bola okolnosť, že v čase od uloženia neústavného trestu generálnej konfiškácie majetku bez

skúmania podmienok pre jej uloženie, dôsledkom neústavného zásahu, ktorým bolo vyhlásenie konkurzu podľa zákona č. 7/2005 Z. z. (ďalej „ZKR“) na páchatel'a, že práve vstupom páchatel'a do konkurzu, mal páchatel' exaktne z právnej úpravy § 44 ods. 1 ZKR bez výnimky zakázané individuálne uspokojovať nároky svojich veriteľov (poškodených v trestnom konaní) pre účely kolektívneho a pomerného uspokojenia, pretože bol vytvorený mechanizmus štátom dosadeného správcu s prenosom oprávnení a kompetencií výhradne plniť všetky záväzky dlžníka v konkurze. Súčasne upriamil pozornosť aj na to, že pomery páchatel'a je nutné hodnotiť nie v dobe spáchania skutku, ale zásadne v čase rozhodovania o treste, pričom súd nepojal správne aktuálne okolnosti jeho osobných pomerov náležite do úvah pre určovanie druhu a výmery trestu, a rezignáciou na zákonný postup náležite nevysvetlil svoj postup, čím došlo k porušeniu § 34 ods. 4 Trestného zákona.

Následne citoval z viacerých rozhodnutí ústavného súdu a zaoberal sa pojmami svojvôle, účelu a individualizácie trestu, trestnej sankcie, individuálnej a generálnej prevencie, disproporcie medzi nimi, čo mohlo viesť k nesprávnemu výchovnému pôsobeniu trestu, z čoho vyvodil, že bolo potrebné pomeriť, či nepochybne z pohľadu čl. 13 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky síce legálne uložená sankcia je vhodná a racionálne prepojená, nevyhnutná a primeraná na to, aby ňou bola vynútená norma správania, z hľadiska prvkov prevencie. Primeranosť a s tým spojená potreba individualizácie trestu v právnom štáte od zákona vyžaduje takú mieru trestu, ktorá súdu umožní uložiť primeraný a individualizovaný trest, a to práve v situácii nevyhnutnej kumulácie s obligatónym uložením trestu odňatia slobody (§ 34 ods. 6 Trestného zákona, bližšie PL. ÚS 1/2021, bod 76).

V tretej časti odvolania sa zaoberal nesprávnou aplikáciou preň nepriaznivejšej časovo dopadajúcej právnej úpravy Trestného zákona z hľadiska hrozby hrozacej výšky trestnej sadzby. Ak súd dospel k záveru, že za najprísnejší zo zbiehajúcich sa trestných činov (§ 295 ods. 4 Trestného zákona) bolo možné za povinného použitia § 41 ods. 2 Trestného zákona uložiť trest odňatia slobody od 10 do 20 rokov, potom sa v otázke daného určujúceho diferenčného kritéria, akým je výška hornej hranice trestu, javilo byť použitie právnej úpravy trestného zákona od 1. septembra 2011 výhodnejšie, pretože v dôsledku prevahy poľahčujúcich okolností u obvineného za použitia § 38 ods. 3 Trestného zákona, účinného od 1. septembra 2011, bola trestná sadzba za najprísnejší zo zbiehajúcich sa trestných činov viacčinného súbehu určená len vo výške hornej hranice 17 rokov, 9 mesiacov a 10 dní (najvyšší súd sa číselne pomýlil v neprospech páchatel'a, keď vypočítal 17 rokov, 10 mesiacov a 10 dní) tak, ako odvolací súd v rozhodnutí 2To/9/2024 na strane 127 ods. 5 záväzne v otázke hrozby výšky trestu v tejto veci pre páchatel'a určil. Ani skutočnosť, že súd má posudzovať z hľadiska výhodnosti aj prípadné neuloženie trestu prepadnutia majetku, neumožňuje uskutočniť záver o príklone k názoru o komplexnej výhodnosti pre páchatel'a, pretože neústavný druh trestu už ex lege nemôže byť aplikovateľný za žiadnych okolností pri aplikácii ktorejkoľvek časovo pôsobiacej právnej úpravy. V základnom konaní, ktorého výsledkom bol nedotknutý výrok o vine, nebolo prostredníctvom skutkových zistení preukázané, že páchatel' spôsobil škodu alebo ujmu veľkého rozsahu.

Súd pri nachádzaní pre páchatel'a priaznivejšej časovo dopadajúcej hmotnoprávnej úpravy neposudzoval určujúcu otázku hrozacej trestnej sankcie vôbec, čím zaťažil svoj postup nepreskúmateľnosťou, pretože pokiaľ by súd bez intuitívneho kĺzania po povrchu určujúcej otázky podriadil svoje skúmania práve úvahám porovnávania hrozby trestnej sankcie, potom by sa musel dopracovať k inému záveru o výhodnosti hmotnej úpravy. Porovnávaním rozhodného kritéria sa potom javí byť výhodnejším i napriek komplexne humanizujúcej úprave platnej od 6. augusta 2024 aplikovať práve tú, ktorá umožňuje uloženie trestu v sadzbe 10 až 17 rokov, 9 mesiacov a 10 dní ako tú, ktorá dovoľuje uložiť trest v sadzbe 10 až 20 rokov. V kontexte uvedeného sa potom trest javí ako výrazne neprimeraný.

Súčasne predostrel svoje úvahy o neproporcionalite pri ukladaní trestu v uplatňovaní okolností svedčiacich v prospech k tým, ktoré svedčia v neprospech podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona, ktoré následne vymenováva. Namietal, že súd neústavne a zásadne poškodzujúco v neprospech páchatel'a interpretuje právne postavenie páchatel'a zasiahnutého neústavnou konfiškáciou majetku, v dôsledku ktorej sa stal úpadcom, do právneho postavenia ktorého sa dostal práve a len v dôsledku neústavne uloženého druhu trestu prepadnutia majetku. Posudzovanie úvah súdu o pritážovaní páchatel'ovi, ktorý

bol v konkurze tvrdením, že sa sám osobne nepričinil o odstránenie škodlivých následkov trestného činu, nemožno v miere tolerovateľných úvah považovať za zákonné a ústavne udržateľné. Z obsahu uvedeného nemôže byť k neprospechu páchatel'a, že v čase jeho osobného konkurzu tento ani len čiastočne neuspokojil nároky poškodených v trestnom konaní, ktoré je v doteraz prebiehajúcim konkurznom konaní oprávnený uspokojovať len správca konkurznej podstaty v závislosti od úhrnu prihlásených nárokov veriteľov v konkurze vedenom aktuálne na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. B1-4K 13/2015.

Zároveň vyjadril názor, že pokiaľ v čase konania bol trest zrušený viacerým spolupáchateľom, potom mal súd konať so všetkými spolupáchateľmi spoločne, a to aj pri dokazovaní ohľadne výroku o treste. Súd bez toho, aby procesným postupom podľa § 21 Trestného poriadku vylúčil niektorého spolupáchateľa zo spoločného konania, a tak mohol posudzovať ktoréhokoľvek z dotknutých samostatne, začal hlavné pojednávanie dňa 10. apríla 2025 s obžalovaným L. bez toho, aby na konanie predvolal spolupáchateľov (obžalovaného E. S.). Súd obchádzajúc § 21 Trestného poriadku konal hlavné pojednávanie už dňa 10. apríla 2025 s jedným z páchatel'ov, na ktorom vypočul obžalovaného L. k otázke trestu takým spôsobom, že znemožnil jemu (obžalovanému S.) vyjadriť sa k výpovedi spoluobžalovaného podľa § 254 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 260 Trestného poriadku, pretože mu nebola výpoveď spolupáchateľa, pri ktorej nebol prítomný, ani prečítaná, čím došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu. Súd nebol oprávnený svoj postup, keď nekonal o všetkých spolupáchateľoch spoločne, ospravedlňovať ani postupom podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku z dôvodu, že porušil práva na obhajobu tým, že neoboznámil spolupáchateľa ani len s obsahom výpovede iného spolupáchateľa, navyiac k skutkom v časti, v ktorých bol skutkovo zainteresovaný.

Ďalšie porušenie zákona videl v postupe súdu, ktorým predvolal obvineného na pojednávanie k otázke trestu, o ktorom rozhodovalo iné zloženie senátu ako rozhodovalo o uložení viny bez toho, aby upozornil obžalovaného postupom podľa § 277a Trestného poriadku na skutočnosť, že došlo k zmene v osobách dvoch členov senátu a právom obžalovaného na postup predpokladaný zákonom. Súd na riadne a včas uplatnené námietky proti postupu reagoval na pojednávaní zamietavo, bez zmysluplného vysvetlenia, a v odôvodnení rozsudku sa k námietkam vôbec nevyjadril, čím zaťažil konanie nepreskúmateľnosťou.

V závere odvolania navrhol prerušiť odvolacie konanie a vyžiadať si predbežné rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie v relevantnej právnej otázke, a to či môže byť pri úvahe o aplikácii priaznivejšej časovo dopadajúcej hmotnoprávnej úpravy trestnej normy prisudzovaný význam iným atribútom ukladania druhu a výšky trestu ako je výška hroziacej (hornej hranice) trestnej sadzby trestného rozpätia od 10 rokov do 17 rokov, 9 mesiacov a 10 dní, oproti norme, ktorá určuje rozpätie od 10 rokov do 20 rokov a či je súd oprávnený pri posudzovaní okolností svedčiacich v neprospech páchatel'a vzťahovať aj takú skutkovú okolnosť, ktorej nesplnenie páchatel'ovi aktuálne znemožňuje postavenie úpadcu vyvolaného výrokom súdu (pozn.: predmetný návrh obhajca vzal späť na verejnom zasadnutí konanom 27. augusta 2025 a preto nebol podrobený bližšiemu prieskumu najvyššieho súdu).

Na základe uvedeného navrhol, aby najvyšší súd podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok vo výroku o treste a sám uložil trest odňatia slobody v trvaní 13 rokov a 6 mesiacov, alternatívne podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d), písm. e) Trestného poriadku napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

* * *

Poškodení H. V., V. V. a K. V. - K. v identicky totožných dôvodoch odvolania uvádzali, že je nesporné, že im obžalovaný protizákonným konaním spôsobil škodu na majetku, ktorú doteraz neuhradil. Ďalej žiadali a nerozumeli tomu, prečo povinnosť nahradiť škodu nie je obsiahnutá aj vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, a ani v jeho odôvodnení nie je o tom zmienka. Preto podali odvolania v neprospech obžalovaného a žiadajú o náhradu škody minimálne v takej výške, ako im bola priznaná v pôvodnom konaní.

* * *

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“), na základe riadne a včas podaných odvolaní oprávnenými osobami obžalovaným E. S. a prokurátorom, nezistiac dôvody na postup v zmysle § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom neopomenul skúmať, či vec neobsahuje chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a dospel k záveru o nedôvodnosti odvolaní obžalovaného aj prokurátora. Najvyšší súd zároveň zistiac, že odvolania poškodených H. V., V. V. a K. V. -K. boli podané neoprávnenými osobami, tieto zamietol postupom podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku.

Z napadnutého rozhodnutia, ako aj predloženého spisu (ako to už napokon bolo vyššie uvedené) je zrejmé, že o vine obžalovaného bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 26. mája 2013, sp. zn. PK-2T/14/2013 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2014, sp. zn. 2To/9/2014 s tým, že rozhodnutím Špecializovaného trestného súdu z 18. marca 2025, sp. zn. 14Nt/1/2025 bola povolená obnova konania len čo do výroku o treste a do výroku o ochrannom opatrení. Výrok o vine, ktorý nadobudol právoplatnosť 26. novembra 2014, teda právoplatným rozhodnutím o povolení obnovy konania dotknutý nijakým spôsobom nebol, čo znamená, že ďalší riadny opravný prostriedok, a to ani odvolanie proti nemu prípustné nie je, a preto v novom (obnovenom) konaní ani súd I. stupňa, ale ani najvyšší súd neboli oprávnení preskúmavať, prehodnocovať, meniť či akokoľvek zasahovať do právoplatného výroku o vine.

Úvahy prokurátora o tom, že obžalovanému prichádza do úvahy uloženie trestu prepadnutia majetku z dôvodu uvedenom v podľa § 58 ods. 1 Trestného zákona z dôvodu viazanom na získanie alebo snahu o získanie majetkového prospechu vo veľkom rozsahu, alebo spôsobenie škody veľkého rozsahu (t. j. v sume prevyšujúcej 650 000 eur - § 125 ods. 1 Trestného zákona), odvolávajú sa na dlhodobé (cca 6 ročné) pôsobenie skupiny v oblasti výberu výpalného a predaja drog, materiálneho vybavenia (typické maskáčové vybavenie, značkové vystrojenie, vybavenie telefónmi, nožmi na zákazku, vozidlami značky Mercedes G s nepriestrelnou úpravou, disponovaním veľkého množstva strelných zbraní a možnosťou zaobstarania výbušnín vojenského pôvodu), bez dôkazného podkladu k rozsahu majetku obžalovaného získané trestnou činnosťou, ide o úvahy výlučne hypotetické, na základe ktorých preto nemožno dospieť k záveru o splnení podmienok pre uloženie tomuto obžalovanému ani (tzv. fakultatívne) trestu prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 1 Trestného zákona. Za zdôraznenie pritom stojí (a aj z odvolania prokurátora je zrejmé, že si toho je vedomý), že miera z trestnej činnosti získaného prospechu (obohatenia sa) a spôsobenej škody ani zo skutkových viet výroku o vine odsudzujúceho rozhodnutia nevyplyva, teda nebola ani skutkovo ustálená, zjavne práve preto, že ani nebola dôkazne zistená (preukázaná). Uloženie trestu prepadnutia majetku obžalovanému preto neprichádza do úvahy.

Vzhľadom na to, že 6. augusta 2024 nadobudol účinnosť zákon č. 40/2024 Z. z., ktorým sa okrem iného mení a dopĺňa Trestný zákon, bolo nevyhnutné posúdiť časovú pôsobnosť Trestného zákona v zmysle jeho § 2, teda určiť, či trest je potrebné ukladať podľa zákona účinného v čase spáchania činov, pre ktoré bol obžalovaný odsúdený (výrok o vine bol v čase rozhodovania o treste už právoplatný), teda podľa skoršej hmotnej úpravy Trestného zákona, alebo podľa jeho neskoršej úpravy účinnej od označenej novely v čase aktuálneho rozhodovania o treste.

Podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesení rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Podľa § 2 ods. 2 Trestného zákona páchatel'ovi možno uložiť taký druh trestu, ktorý dovoľuje uložiť zákon účinný v čase, keď sa o trestnom čine rozhoduje, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Ako to správne uviedol už súd I. stupňa, za trestný čin najprísnejšie trestný, a to obzvlášť závažný zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 4 Trestného zákona, tento zákon ako v čase spáchania skutku, tak aj v znení účinnom od 6. augusta 2024 určoval uloženie trestu odňatia slobody v sadzbe 10 až 15 rokov. Keďže bol trest ukladaný podľa sprísňujúceho § 41 ods. 2 Trestného zákona, po zvýšení hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu podľa tohto ustanovenia predstavuje trestná sadzba rozpätie 10 až 20 rokov odňatia slobody.

Zmena ale nastala pri posudzovaní trestnosti činu a pri ukladaní trestu z hľadiska toho, ktorý Trestný zákon je pre obžalovaného priaznivejší u zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona, z ktorého bol obžalovaný právoplatne uznaný vinným, a za ktorý Trestný zákon v znení účinnom od 6. augusta 2024 ustanovuje uloženie trestu odňatia slobody na 2 roky až 8 rokov, na rozdiel od Trestného zákona účinného v čase spáchania činu, ktorý predpokladal podstatne prísnejšie trestanie odňatím slobody v sadzbe 7 až 10 rokov.

Aktuálne účinný (neskorší) Trestný zákon v znení účinnom po jeho novele (od 6. augusta 2024) je pre obžalovaného priaznivejší v otázke posudzovania trestnosti činu [konkrétne ohľadne zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona], na posúdenie a zhodnotenie ktorej priamo obsahovo nadväzuje aj otázka posúdenia a ukladania trestu podľa základných zásad trestania uvedených v § 34 Trestného zákona.

V posudzovanom prípade ani zmiernenie právnej kvalifikácie ohľadne trestného činu poškodzovania cudzej veci pritom zjavne vo výsledku nemá vplyv na výslednú trestnú sadzbu, keďže zo zbiehajúcej sa trestnej činnosti nejde o čin najprísnejšie trestný. Výsledná trestná sadzba tak pri porovnávaní oboch právnych úprav je identická a výlučne len miernejšie právne posúdenie označeného trestného činu, napriek tomu, že nemá reálny dosah na výslednú trestnú sadzbu v zmysle jej zmiernenia, vedie k záveru, že neskorší Trestný zákon v celosti je pre obžalovaného priaznivejší ako skorší Trestný zákon, keď aj samotný fakt zákonnej zmeny spočívajúcej v zmiernení trestnosti jedného zo zbiehajúcich sa trestných činov (z pohľadu právnej kvalifikácie), hoci bez relevantného dosahu na zmiernenie výslednej trestnej sadzby, má potenciál byť zohľadnený v prospech obžalovaného pri hodnotení kritérií trestania uvedených v § 34 Trestného zákona (eventuálnym miernejším potrestaním obžalovaného).

Na základe vyššie uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že v prejednávanej trestnej veci je potrebné obžalovanému ukladať trest podľa Trestného zákona v znení zákona č. 40/2024 Z. z., keďže tento zákon je pre neho priaznivejší z hľadiska miernejšej trestnosti zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona.

Argumentácia obhajoby v prospech záveru o tom, že priaznivejším pre obžalovaného je skoršie znenie Trestného zákona (pred novelou) založená na možnosti zníženia hornej hranice trestnej sadzby o 1/3 podľa skoršej úpravy, ktorú (možnosť) už aktuálne účinný Trestný zákon po novelizácii neobsahuje, v dôsledku čoho pri nezmenenej dolnej hranici trestnej sadzby (10 rokov odňatia slobody) je však pre obžalovaného priaznivejšia horná hranica trestnej sadzby (po jej znížení o jednu tretinu) 17 rokov, 9 mesiacov a 10 dní (namiesto 20 rokov), tento prísne matematický prístup však vôbec nezohľadňuje aktuálny stav neukončeného trestného stíhania po povolení obnovy konania v otázke trestania (a ochranných opatrení) výlučne v prospech obžalovaného, keď povolením obnovy konania bola aktivovaná zásada zákazu zmeny k horšiemu na posudzovaný prípad upravená v § 405 písm. b) Trestného zákona (ak bola povolená obnova konania nesmie byť novým rozsudkom uložený trest prísnejší, než aký mu bol uložený v pôvodnom rozsudku), v dôsledku ktorej tak aktuálne (po obnove konania) vôbec neprichádza do úvahy uložiť obžalovanému prísnejší trest než v pôvodnom konaní (pred povolením obnovy konania) uložený trest odňatia slobody vo výmere 16 rokov, čo túto argumentáciu posúva do výlučnej akademickej a prísne formálnej roviny, bez akéhokoľvek materiálneho dopadu na výsledné určenie hornej hranice trestnej sadzby, ktorú v dôsledku naposledy označenej aktivovanej zásady zákazu zmeny k horšiemu v skutočnosti predstavuje limitujúca hranica 16 rokov odňatia slobody. Trest v prísnejšej výmere, t. j. či už 17 rokov, 9 mesiacov a 10 dní alebo 20 rokov odňatia slobody neprichádza do úvahy obžalovanému uložiť, čím sa otázka porovnávania týchto aktuálne už len

hypotetických horných hraníc trestnej sadzby stáva bezpredmetnou.

Vo vzťahu k námietkam odvolateľov proti výroku o treste, ktorý obžalovaný považuje za neprimerane prísny a prokurátor zase za neprimerane mierny, je vhodné upriamiť pozornosť na základné zásady ukladania trestov upravené v § 34 Trestného zákona.

Trestný zákon upravuje otázku ukladania trestov vo viacerých ustanoveniach, ustanovenia o zásadách ukladania trestov aj pri úprave jednotlivých druhov trestov.

V týchto rezonuje apel na ukladanie takého trestu za trestný čin, z pohľadu jeho druhu a výmery, ktorý je spôsobilý naplniť účel trestu (§ 34 ods. 1 Trestného zákona), pričom takýmto trestom môže byť len trest vyvážený zohľadňujúci tak okolnosti posudzovaného prípadu, primárne závažnosť trestnej činnosti, za ktorú sa ukladá, ako aj osobné pomery páchateľa. Účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchateľom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívny prvok) a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život (prvok individuálnej prevencie) a súčasne iných odradí od páchania trestných činov (prvok generálnej prevencie), pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchateľa spoločnosťou (§ 34 ods. 1 Trestného zákona). Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchateľa, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchateľa o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu, pričom trest by mal postihovať iba páchateľa tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby (§ 34 ods. 3, ods. 4 Trestného zákona). Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Jednotlivé trestné činy podľa zákonom ustanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody a formy zavinenia rozdeľuje Trestný zákon na prečiny a zločiny, resp. obzvlášť závažné zločiny.

Obsahom vykonávaného trestu je určitá ujma na inak chránených základných právach a slobodách páchateľa (napr. na osobnej slobode, na majetku, na cti a pod.). Samotná ujma však nie je cieľom trestu, je iba nevyhnutným prostriedkom na dosiahnutie účelu trestu. Pri ukladaní trestu sa zohľadňuje potreba spravodlivého postihu v reakcii na protispoločenské konanie, ako aj potreba zaistenia bezpečnosti občanov a majetku pred nebezpečnými páchateľmi, dosiahnutie prevýchovy páchateľa (pokiaľ je možná), ako i zjednanie nápravy po spáchaní trestného činu. Trest je adekvátny a primeraný, ak je v konkrétnom prípade schopný splniť svoj účel. Trest odňatia slobody je v podmienkach Slovenskej republiky stanovený (až na niektoré výnimky) relatívne určitou trestnou sadzbou, ktorá má svoju spodnú a hornú hranicu. Tento prístup nie je samoučelný, a vo svojej podstate takto určené rozpätie trestnej sadzby vytvára efektívne predpolie na plné rozvinutie sudcovskej úvahy, ktorá by pri ukladaní trestu mala vychádzať zo základných zásad ukladania trestov (§ 34 Trestného zákona) a zohľadňovať individuálne okolnosti každej prejednávanej veci. Primeranosť trestu nie je, ani nemôže byť o percentách, ale závisí v konkrétnom prípade od závažnosti spáchaného trestného činu, ktorú vyjadruje primárne zákonodarca nastavením trestnej sadzby a následne od okolností prípadu a osoby páchateľa. Imanentnou súčasťou trestnej sadzby je aj jej horná hranica, ktorá vo všeobecnej miere spoluurčuje schopnosť trestu pôsobiť na páchateľa odstrašujúco.

Ako to už bolo vyššie uvedené, obžalovanému bolo teda treba ukladať trest odňatia slobody v trestnej sadzbe v rozmedzí od 10 rokov do 16 rokov. Obžalovaný stál na čele zločineckej skupiny tzv. „J.“, ktorej predmet činnosti bol zameraný na dosahovanie sústavných finančných ziskov, a to z obchodu s omamnými a psychotropnými látkami, z mesačných poplatkov od súkromných podnikateľov podnikajúcich v pohostinských a reštauračných službách, a od osôb ponúkajúcich sexuálne služby pod zámienkou ich ochrany, tzv. „výpalné“, z vyberania poplatkov od dilerov drog za ochranu pred útokmi zo strany konkurenčných skupín zaoberajúcich sa obchodom s omamnými a psychotropnými látkami v danom regióne a z titulu ich oprávnenia predávať drogy pod značkou „J.“. Táto zločinecká skupina sa

vyznačovala demonštratívnu prezentáciu svojej existencie, čo malo zabezpečiť aj predchádzanie odporu a zabezpečenie hladkej spolupráce osôb, ktoré boli predmetom jej pôsobenia (a teda minimalizáciu nevyhnutnosti príslušných foriem nátlaku). Obžalovaný bol v pozícii najvyššie postavenej rozhodovacej a riadiacej zložky a vydával pokyny, ktorými riadil činnosť svojich podriadených, rozhodoval o tom, ktorý člen spoločenstva priamo mu podriadený bude organizačne riadiť činnosť v danom regióne, rozhodoval o vykonávaní zásahov proti konkurenčným skupinám, ktoré sa zaoberali druhovo rovnorodou činnosťou v uvedenom regióne, o výške poplatkov za tzv. ochranu a výške odvodov z činnosti členov a osôb činných pre toto spoločenstvo. Násilné pôsobenie vo vzťahu ku kriminálne závažným osobám bolo smerované aj voči konkurenčným skupinám (tzv. R.), pričom prejavom konkurenčného boja je skutok v bode II v bodoch 6 a), 6 b), 6 c) [útok voči K. V. a s ním spolupracujúcim osobám].

Zohľadniac uvedené podľa názoru najvyššieho súdu preto postupoval súd I. stupňa v súlade so zásadami ukladania trestov u obžalovaného, a pri určení druhu a výšky trestu prihliadol na spôsob vykonania činu, na zavinenie, pohnútku, osobu a pomery obžalovaného, resp. na možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu v ústavoch na výkon väzby a výkon trestu odňatia slobody, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestných činov. Všetky okolnosti ohľadom spáchanej trestnej činnosti a osoby obžalovaného náležite zreprodukoval a vyhodnotil (na str. 12 až 18 napadnutého rozsudku).

Hodnotiac jednotlivé vyššie naznačené hľadiská ukladania trestov, prihliadajúc na konštatovanú priaznivú prognózu nápravy obžalovaného vyplývajúcu z hodnotiacich správ ústavu na výkon väzby a výkon trestu odňatia slobody, majú na zreteli aj spomínaný účel trestu, dospel najvyšší súd k záveru, že trest odňatia slobody vo výmere 14 rokov a 6 mesiacov je trestom tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie, teda tak na nápravu obžalovaného, ako aj ochranu spoločnosti, primeraný.

Na tomto v závere nič nemení ani inak dôvodné ohradenie sa obžalovaného proti argumentácii súdu I. stupňa o tom, že sa nepričinil o odstránenie škodlivého následku v zmysle náhrady škody, ktorú spôsobil poškodených (a tomu, že nevykonával žiadne kroky smerujúce k náhrade tejto škody, a tak záujmy poškodených zostali mimo jeho zorného uhla pohľadu pri prejave ľútosti nad spáchanými trestnými činmi), pretože procesný mechanizmus výkonu právoplatne uloženého mu trestu prepadnutia majetku v pôvodnom konaní mu vytvára právnu prekážku v dispozícii s jeho majetkom, ktorá mu objektívne bráni aj v prípade jeho vôle uspokojiť poškodených v nárokoch na náhradu škody. Vyhlásením konkurzu na jeho celý majetok po jeho pôvodnom odsúdení nebol oprávnený s ním nakladať či disponovať, prípadne uhradiť škody spôsobené poškodeným, čo exaktne vyplýva z § 44 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého oprávnenie úpadcu (v tomto prípade obžalovaného) nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku, vyhlásením konkurzu prechádza na správcu; správca pritom koná v mene a na účet úpadcu.

Z tohto pohľadu záver o neuspokojení nároku poškodených zo strany obžalovaného pričítaná argumentačne na jeho ťarchu je celkom nezohľadňujúca vyššie uvedené, na strane druhej však nenarúšajúca primeranosť trestu obžalovanému vo výsledku uloženému napadnutým rozsudkom.

Odvolací súd nezistil akékoľvek dôvody, pre ktoré by záver súdu I. stupňa v otázke primeranosti ním určenej výmery trestu odňatia slobody vybočoval z rámca vymedzeného základnými kritériami ukladania trestov Trestnom zákone, a z toho dôvodu neakceptoval ako dôvodnú ani odvoláciu argumentáciu obžalovaného ani prokurátora, hodnotiac obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 14 rokov a 6 mesiacov za adekvátny, zohľadňujúci tak okolnosti týkajúce sa súdnej trestnej činnosti, ako aj osobné pomery obžalovaného, a preto spôsobilý naplniť účel trestu.

Aj napriek skutočnosti, že v zmysle § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona páchatelia obzvlášť závažného zločinu zaradí súd do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia, súd I. stupňa aplikujúc moderačného ustanovenia § 48 ods. 4 Trestného zákona zmierňujúcim spôsobom, ktorý toto

ustanovenie umožňuje, obžalovaného zaradil na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia, z dôvodu jeho záveru o tom, že náprava obžalovaného v uvedenom ústave bude lepšie zaručená. Odvolací súd v otázke spôsobu výkonu uvedeného trestu takýmto zaradením obžalovaného do väzenského režimu v ústave na výkon trestu so stredným stupňom strázenia odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku a dôvody v ňom uvedené, ktoré hodnotí ako správne bez potreby ich korekcie a doplnenia.

Výrok o uložení ochranného opatrenia na 2 roky odvolaním nenapadla žiadna z procesných strán, preto najvyšší súd tento výrok nepreskúmaval.

Ohľadne námietok obžalovaného dovoľávajúcich sa záveru o arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku, najvyšší súd dáva do pozornosti, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je síce aj právo obžalovaného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu, avšak všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré v podstatných bodoch a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo obžalovaného na spravodlivý proces. V posudzovanej veci pritom súd I. stupňa z pohľadu kvality aj objemu ním rozvedenej argumentácie v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne jasným a zrozumiteľným spôsobom zhodnotil všetky vo veci relevantné skutočnosti (k otázke trestu aj ochranného opatrenia) a poskytol obžalovanému dostatočne zdôvodnenú informáciu o úvahách, ktorými sa spravoval pri ich hodnotení, ako aj k záverom, ku ktorým na základe takéhoto hodnotenia dospel.

K námietke obžalovaného týkajúcej sa toho, že v teraz prejednávanej veci rozhodoval prvostupňový senát v inom zložení než tomu bolo pri rozhodovaní v merite veci v pôvodnom konaní bez toho, aby bol obžalovaný na to upozornený postupom podľa § 277a Trestného poriadku, odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie (R) zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 50/2017 (1. časť), podľa ktorého:

Senát, ktorý rozhodoval o vine, nemusí byť vždy senátom, ktorý v konečnom dôsledku rozhoduje o treste za dotknutý skutok ako trestný čin - napr. pri ukladaní súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona.

Nie je porušením pravidla nezmeniteľnosti zloženia senátu na hlavnom pojednávaní (§ 277 ods. 5 veta posledná Trestného poriadku, teraz v znení § 277a ods. 1 Trestného poriadku), ak po povolení obnovy konania len vo výroku o treste (výrok o vine ostal nedotknutý, a teda je aj naďalej právoplatný a vykonateľný) nahradil pôvodného sudcu alebo prísediaceho, ktorý už nevykonáva túto funkciu na súde činnom v obnovenom konaní, iný sudca alebo prísediaci podľa aktuálneho rozvrhu práce tohto súdu. Senát v novom zložení rozhodne v celom rozsahu predmetu obnoveného konania a do právoplatného výroku o vine zasiahnuť nemôže (to platí v prípade zmeneného aj nezmeneného senátu) - práva obvineného teda nemajú byť ako porušené.

V nadväznosti na uvedené vo vzťahu k posudzovanej trestnej veci je potrebné prisvedčiť tomu, že v pôvodnom konaní na súde I. stupňa rozhodoval senát v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Ruženy Sabovej a členov senátu JUDr. Vladimíra Peteju a Mgr. Ivana Matela.

Súčasne je však objektívnou skutočnosťou, avšak obidvaja (naposledy menovaní) členovia senátu sa listom doručeným Kancelárii prezidenta Slovenskej republiky vzdali funkcie sudcov (JUDr. Vladimír Peteja 23. augusta 2022 a Mgr. Ivan Matel 16. októbra 2023), čím im zanikla funkcia sudcu uplynutím posledného kalendárneho dňa v mesiaci, v ktorom boli vyššie uvedené vzdania sa funkcie doručené Kancelárii prezidenta Slovenskej republiky. Senát súdu I. stupňa v teraz vedenom konaní rozhodoval v

zákonom zložený určenom Rozvrhom práce Špecializovaného trestného súdu na rok 2025.

Navyše obhajoba na túto zmenu v zložení senátu bola upozornená na hlavnom pojednávaní 24. apríla 2024, hoci toto bolo odročené z dôvodu nedodržania lehoty na prípravu u prokurátora. Napokon obnova konania bola povolená len čo do výroku o treste a ochrannom opatrení, nie aj do výroku o vine, a berúc do úvahy vyššie citované stanovisko práva obžalovaného týmto nemali byť ako porušené.

Neobstojí ani odvolacia námietka obžalovaného týkajúca sa toho, že súd mal konať so všetkými spolupáchateľmi, ktorým bol v čase konania zrušený trest, a to aj pri dokazovaní o výroku o treste, argumentačne preto, že súd svojím postupom obchádzajúc § 21 Trestného poriadku znemožnil obžalovanému vyjadriť sa k výpovedi spoluobvineného (L.) podľa § 254 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 260 Trestného poriadku.

Takýto procesný postup totiž umožňuje § 238 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého ak to okolnosti umožňujú, môže byť vec skončená len vo vzťahu k niektorému zo spoluobvinených samostatne; tým nie je porušená zásada podľa § 2 ods. 7 vo vzťahu k ostatným obvineným. Súd pri tom dbá na to, aby nebola narušená zásada podľa § 2 ods. 4 vo vzťahu k ostatným obvineným alebo k osobám účastným na skutku. Zásada uvedená v § 2 ods. 4 Trestného poriadku hovorí o prezumpcii neviny, ktorá v prejednávanej veci nemohla byť žiadnym spôsobom porušená, keďže ako to už bola viackrát vyššie uvádzané, predmetom tohto konania bolo iba rozhodovanie vo výroku o treste a ochrannom opatrení. Uvedeným postupom súdu I. stupňa nedošlo ani k porušeniu zásady, v zmysle ktorej má každý právo na spravodlivý súdny proces.

* * *

K odvolaniam poškodených H. V., V. V. a K. V. -K., najvyšší súd zdôrazňuje tieto relevantné zákonné ustanovenia:

Podľa § 46 ods. 3 Trestného poriadku poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu; návrh musí poškodený uplatniť najneskoršie do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje.

Podľa § 307 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak, rozsudok môže odvolaním napadnúť poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Poškodení v dôvodoch odvolaniach zhodne uvádzajú, že vo výrokovej časti napadnutého rozsudku povinnosť nahradiť škodu nie je obsiahnutá, a žiadajú o náhradu škody minimálne v takej výške, ako im bola priznaná v pôvodnom konaní.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 26. mája 2013, sp. zn. PK-2T/14/2013 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2014, sp. zn. 2To/9/2014, bolo (okrem iných výrokov) rozhodnuté o tom, že podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku sa ukladá obžalovaným E. S., C. Y. a A. G. povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodeným manželom H. V., nar. XX.XX.XXXX v L. a V. V., nar. XX.XX.XXXX v H., bytom R. XXXX/XX, XXX XX V. škodu vo výške 1889,99 eur (slovom: jedentisícosemstoosemdesiatdeväť eur a deväťdesiatdeväť eurocentov), súkromnému podnikateľovi K. V. - K., R. XX, XXX XX V., IČO: XXXXXXXX, škodu vo výške 4043,28 eur (slovom:

štyritisícštyridsaťtri eur a dvadsaťosem eurocentov).

Podľa § 288 odsek 2 Trestného poriadku súd I. stupňa odkázal poškodeného súkromného podnikateľa K. V. - K., R. XX, V. so zvyškom jeho nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Za zdôraznenie stojí (inak už vyššie uvedené), že uznesením Špecializovaného trestného súdu z 18. marca 2025, sp. zn. 14Nt/1/2025, bola povolená obnova konania len čo do výroku o treste a do výroku o ochrannom opatrení. Výrok o náhrade škody, ktorý nadobudol právoplatnosť 26. novembra 2014, teda konaním o povolení obnovy konania dotknutý nijakým spôsobom nebol, čo znamená, že súd I. stupňa z pohľadu predmetu konania nemal rozhodovať, a teda správne nerozhodol (opätovne/duplicítne) o nároku na náhradu škody, ktorý už bol právoplatne priznaný a je stále vykonateľný, pretože by takýto postupom došlo k porušeniu zásady ne bis in idem (nie dva krát o tom istom). Súd I. stupňa ani odvolací súd nie je v tomto štádiu konania oprávnený preskúmať, prehodnocovať, meniť či akokoľvek zasahovať do právoplatných výrokov o náhrade škody vyhlásených v pôvodnom konaní, a preto boli odvolania poškodených zamietnuté ako podané neoprávnenými osobami.

Z pohľadu predmetu konania súd I. stupňa po povolení obnovy konania totiž nerozhodoval (ani nemohol rozhodnúť) akýmkoľvek výrokom, ktorý by bol napadnuteľný odvolaním poškodených.

V zjednodušenom vyjadrení sa tak v skutočnosti poškodení domáhali nároku, ktorý už im bol dávno v pôvodnom konaní právoplatne priznaný výrokom z pôvodného odsudzujúceho rozsudku o náhrade škody, ktorý tak predstavuje vo vzťahu k týmto ich nárokom exekučný titul.

Nimi podané odvolania proti napadnutému rozsudku tak odvolací súd hodnotí ako zrejme podané z dôvodu ich mylnej predstavy o tom, že povolením obnovy konania im zanikli aj ich už skôr právoplatne priznané nároky na náhradu škody, čomu tak však nie je.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie prijal senát jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.